

Dimpa, v. n. impf. damp, falla hastigt omkull, nedfalla, dö; t. ex. han damp mett på gadan rätt så lång han wa; han damp som ojn flug.

Ditta, Rönnerbergs H., pron. detta

Doga, N. Sk. v. a. trycka t. ex. når wi brödjades slo ja nom omkull o sinn dogade ja nom så rälet så.

Doktorera, v. n. medicinera, taga in läkemedel.

Don, Doning, m. hwarje redskap som till hvars och ens yrke hör.

Donas, v. dep. förekommer endast i sammanställning med praep. med: förwirra, tillställa oreda; t. ex. om noon donas mä djyr, så ble doj ostyrega; donas non mä döa ting, så komma doj i uärning.

Dombjälla, f. klotformig och ihålig bjellra af malm med inuti liggande jernkulor.

Doppa, Deppa, N. Sk., m. säs.

Dos, Dausa, N. Sk., f. dosa. — Isl. dás.

Doska N. Sk., f. tofs.

Draa N. Sk. f. litet lass — Isl. draga.

Drafwel, n. uselhet, dålighet — Isl. drafl.

Draget, adj. säges om boskap, som har en hwit rand längs åt ryggen och är således tecknad lik en drake. — Dsk. draget.

Dratta, v. n. gå långsamt, släpande och tungt; t. ex. den lade kommer ölle drattande ätte andra. — Isl. dratta.

Dref, n. 1. drifhjul i mekaniska verk. 2. skridt, t. ex. köra på drefwet; häraf drifwa, v. n. springa sakta.

Dreja, v. a. swarfwa, wända, wrida, lura; swarfwaren drejar rocka å drejar folk mä dom.

Drommänne, m. äffling, de öfwerblifna trådarna efter en wäf.

Droon, Drommel, m. hin onde, nedrig menniska; t. ex. dä wa droon! Drommeln ska anamma de; dä wa ajn droon te kar. — Isl. draugr.

Drälla, v. n. imp. drall, falla sönder, t. ex. karet drall i bida.

Dränka, v. a. para sig med, säges endast om fjäderfän.

Dränke, m. manliga delen i egget.

Drätt, m. 1. dragning; t. ex. han körde hojlla fåran i ojn drätt. — Lat. tractus, Isl. drattr. 2. dragstång för oxar.

Drätt, n. blå och hwita dukar, som tjena till tapeter i bondstugorna; öfwer drätten fästes hängklädet, som löper längs taket. Drätten och hängklädet tjena således i ställe för tapeter och border. I sammansättning förekommer drätt då fråga är om möblers beklädning; t. ex. bänka-drätt, stoladrätt.

Drob, Dröb, N. Sk., n. 1. det som hos idislande djur uppstöttes från wamben för att omtuggas; t. ex. krägen togga drob; når doj taba daj ble doj sjuga. 2. drypning; t. ex. tagdrob. — Dsk. dröv.

Dröbel, m. tungspen. — Dsk. dröbel.

Dröfja, S. Sk., v. n. säges på spe om den som äter emellan måltiderna.

Dröfta, Drövta N. Sk. v. a. rengöra säd, gryn eller dylikt från agn och skal, hwilket sker genom skalning i ett dertill gjort dröfteträ. Dsk. drifte.

Dröfta, v. n. springa, löpa omkring, wara wilsse; däraf dröftahong: hund, som drifwer omkring utan egare.

Dröj, S. Sk. adj. dryg.

Dröna, Drönnä S. Sk., v. n. wara sömnaktig, trög långsam; t. ex. ha seder du der o drönar för?

Drönja, Dröna W. H., v. n. lätt råmande af boskap, som längtar efter foder. — Isl. drynia, Tsk. dröhenen.

Dröse, m. hög, hop, säges endast om säd både orensad och rengjord.

Drösla, Drössa S. Sk., v. a. et n. 1. spilla, tappa; t. ex. du drössar äble; 2. falla: t. ex. ajblen drösla noj.

Drösse, m. lat. dum människa.

Ducksä, v. a. genom list och knep narra någon; t. ex. han ducksade den dröesen.

Dugg, m. dogg. — Isl. dög.

Dugga, v. a. et imperf. 1. bestänka, fukta. 2. småregna. — Isl. dögwa. Dsk. dugge.

Dumm, Domm N. Sk. m. döfstumm. — Isl. dumbi.

Dunhammare, m. Typha latifolia. — Dsk. duunhammer.

Dunka, v. imperf. gifwa ett doft ljud; t. ex. dä dunkar.

Dura, v. n. dåna, domna; förekommer endast i sammanställning med praep. af; t. ex. han feck ojtt sla så han durade å.

Dura, v. n. slumra in för en kort stund, halfsofwa; förekommer endast med prep. till — Isl. dura.

Durka S. Sk. v. n. skena, löpa wild, säges om hästar då man rider på dem.

Dyga, v. a. impf. dög; springa, flyga på någon, hastigt anfalla.

Dyngwåd, adj. genomvåt. — Dsk. dyngwaad.

Dyrka, Dyrta S. Sk. v. a., höja priset på en wara.

Dålsker, adj. förbehållsam, illparig; t. ex. du får ingenting weda å an, för han ä så dålsker.

Dåns, Dans S. Sk. 1. m. dans, 2. com. dansare eller danserska.

Dåsig, adj. matt, trög, tung i hufwudet; t. ex. når ojn ha wared på dans bler han dåsig dan ätte.

Dåsighet, m. matthet, tröghet, swindel.

Däfwen, adj. fuktig, tung.

Däga, f. flicka, piga. — Isl. daekia.

Dämme, m. fördämning.

Dämmenså, conj. derföre; t. ex. ja wa botte, dämmenså kom ja inte te de.

Dänga, v. a. et n., 1. slå, piska; t. ex. ja dängde nom. 2. swänga omkring; dä hänger o dängar. — Isl. gengia. Dsk. daenge.

Dänka, v. a. stänka, befukta; t. ex. du ska dänka urterna.

Döja, v. a. et n. utstå ledsamheter, föredraga, lida; t. ex. han døjde så räledt så. — Isl. degia.

Dölma, v. n. slumra in, halfsofwa; t. ex. ja dölmade te; lå o dölmade.

Döna, Dönnä S. Sk., v. n. 1. åska; t. ex. dä dönar i da; dä thordönar. 2. dundra i allmänhet. — Isl. duna, Dsk. döne

Döns, m. gille kalas; brukas nästan endast i sammansättning; t. ex. hösta döns: kalas efter sädens inbergning.

Dönsa, f. tjock, tung, owig, dum qvinna.

Dörj S. Sk., fisksnöre med krok; t. ex. tossken ä taen på dörj. — Isl. et Dsk. dorg.

Döst, m. sing. tant. dam, stoft, wanligast om mjöl; t. ex. du wäsnas mä mojlet, så der går meen döst bott. Isl. dust. Dsk. dyst.

Dösta, v. n. damma, bortflyga, säges endast om mjöl; t. ex. mojlet döstar när ajn dönsa tövlas mä dä.

TRYCKFEL.

1:sta sidan 9 raden nedifr. står: sednare ej denna, läs: ej denna sednare
 2:dra sidan 11 „ „ „ : singulares, läs singulare
 „ „ 10 „ „ „ : plurales, läs plurale.

Truls Wiberg till Abraham Svensson i Viby:

Bäste Abraham!

Jag skulle längesedan svarat på erhållna skrifvelsen, men har hindrats af skäl, som jag fordom aldrig ville anse såsom verkligt skäl för någons uraktlåtenhet härutinnan, nämligen brist på tid. Mycket har jag ständigt varit upptagen, sedan jag kom hit, ja till och med så mycket att jag måst skriva de fleste breffen under nätterna, men detta senaste halfåret har jag icke kunnat egna någon tid åt brefskrifning; hela min håg har också måst vara riktad på byggnadsföretaget, som onekligen blef väl stort i förhållande till mina krafter, helst flere penningemissöden under arbetets gång helt oväntadt tillstött.

Emellertid står nu byggnaden så pass färdig att i morgon alla rummen skola tillträdas, och bör således någon inkomst af dem följa från och med d. 1 April om än utgifter för en del yttre icke kunna undgås åtminstone under första hälften af månaden — utgifter och inkomster under April månad gå någorlunda ihop, sedan skall väl min skuld som i dag sannolikt är den största den kommer att bli, gå ned betydligt igen, hvilket ock är af nöden; ty det är icke långt ifrån att jag under sista månaden hållit på att duka under för skuldbördan och skulle jag sannolikt ännu ett par månader vara utsatt härför, om mina fordringsegare icke hade litet försyn för mig och kanske stort hopp om mina affärers snara ordnande. Den byggnad, jag så mycket ansträngt mig för, kommer att tillhöra Lars, den har ett godt läge, består af 2ne hus på samma tomt, ett som är 8 år gammalt och af sten, innehållande 7 rum, dock små och lämpliga endast för arbetsfolk, ett nytt af mig sedan october uppfördt af 4 tums plank, innehållande 13 rum och 2 stora källrar; dessa lägenheterna äro rymliga och vackra och således lämpade för ståndspersoner. Båda husen kosta 16,000 Rd Rmt och ge i årlig hyra 2,000 Rd Rmt. Kunde derföre Lars föda sin familj sjelf några år, så betalte snart husen sig sjelf och kunde han derefter anses vara bergad. Af vigt är emellertid, att han i år reder sig utan hyror; ty jag måste förfoga öfver hyrorna hela detta året och kanske någon del af nästa, för att få bortsopade de viktigaste af mina skulder, hvilket ock i så fall skall — om jag har helsan — gå ganska raskt; ty jag förfogar i så fall öfver ganska stora inkomster under året — 2,000 R. Rmt af Lars hus, 1,000 R. Rmt från mitt eget och ungefär 7,000 från skolorna, och bör jag således snart ha affärerna i ordning igen. Må jag blott lyckligt passera de första svåra månaderna, som onekligen se dystra ut, helst hvarje fordringsegare tränger på. Mitt svar på Abrahams begäran om pengar ligger tydligt af det sagda, d. ä. jag behöfver bättre än någonsin anstånd; lagsöker Abraham, så kan visserligen hända att jag får krafter nog till att skaffa pengar, men jag blir sannolikt hårdt ansatt af många andra. En lagsökning å Abrahams sida skulle dessutom stå i så skärande motsats till afsigten med de en gång lemnade penningarne att väl Abraham icke gerna — isynnerhet vid ett så obehakat tillfälle som detta — låter någon lagsökning ifrågakomma. Afsigten med de lemnade penningarna var ju att bidra till beredande af framtid åt en fattig slägtmedlem; detta ändamål vanns i någon mån åtminstone och jag har ingenting att förebrå mig rörande användningen af hvarken lånta pengar eller af försynen förlänta krafter. Jag kunde svårligen ernå högre poster, då jag icke hade råd att ligga vid Aka-

demien längre, jag har på den plats jag innehar visat mig arbetsam så gott jag kunnat och icke helt och hållet saknat framgång — såtillvida har Abraham skäl att vara nöjd med mig, men kunde man billigen invända, jag hade bordt visa min tacksamhet i första rummet genom inbetalning af hela min skuld till Abraham genast och jag vill icke neka, att en sådan anmärkning eger en viss befogenhet. Dock anser jag mig böra nämna, att för mig har denna anmärkning förlorat en del af sin kraft, då jag betänkt att Abraham ständigt sedan den tiden varit i goda ekonomiska omständigheter, att jag sannolikt gagnat släkten långt mera — och häraf har Abraham det sannaste gagnet — med denna lilla summan än om jag genast af min första besparing inbetalt nämnde skuld. Jag har dock aldrig utsatt Abraham för att förlora den och kommer heller icke att göra det, hvad än må hända; ty mina tillgångar äro ständigt numera så stora som skulderna, så att äfven om hastigt uppgörelse erfordrades, skulle de räcka. Vidare kunde man anmärka, att jag åtminstone kunde visa min tacksamhet genom att skrifva oftare, enär det säkerligen intresserat Abraham att ständigt få följa mitt öde här; jag nekar heller icke detta, likväl tror jag, att jag gjort icke så litet härför; Mina bref ha dock ständigt andats den innerligaste slägtkärlek, mina handlingar ha ständigt ledts häraf; jag kunde i annat fall redan varit i stånd till att föra ett oberoende och bekymmerslöst lif, nu deremot torde jag ha temligen långt till oberoendets dag; dock tröstar jag mig vid att jag följt icke blott känslors föreskrifter utan äfven klokhetens; ty en slägts styrka ligger ingalunda i enskilda medlemmars lyckliga sträfvande efter oberoende utan i allas samverkan till samma mål. Så resonnerande tänker jag, då jag en gång blir skuldfri igen, använda alla möjliga besparingar för fattiga slägtingars framdragande och icke för egen bequämlighet, väl vetande, att jag så handlande bygger det säkraste stödet för släkten. Helsa alla bekanta från

Aktningsfullt
T. Wiberg

Göteborg d. 31 Mars 1867.

Truls Wiberg till sin sväger Lars Svensson:

Kära Svensson!

Härmed 19 Rdl, om möjligt köp 2 tunnor potatis och plantera dem i tidigaste laget, jag skulle tro att det kan ske när som helst, ty ingen frost bör kunna inträffa. Jag skall så fort möjligt skicka mer, tyvärr vet jag icke när. Emedlertid borde såning ske tidigt. Kom ihåg att uppdraga så mycket tobaksplanter som möjligt. Troligen köper Börje, ifall vi få för mycket och i nödfall är bra att ha något plantera. Uppdrag en massa äpplekärnor och utplantera. Använd all gödsel och skaffa om möjligt mera, ingen träda får finnas, använd hvarje jordbit. Jag kommer bestämdt dit i juni och blir då högeligen ledsen, om icke mina order äro följda punkligt — kom ihåg att jag drager dagens tunga. Öfversen med fars gnatighet och kommen ihåg att ni en gång blifven gamla och bören då vänta samma uppförandé af barnen, som ni tillåten eder mot far och mor. Samlen all urin efter kreatur, blanden detta med $\frac{2}{3}$ vatten och utspriden det på to-

baksjorden — urinen är 9 gånger bättre än gödsel. Ansträngen edra krafter på det yttersta och veten att jag icke sparar mig, våra gemensamma bemödanden skola krönas med framgång, jag är viss därpå. Öberg har jag temligen bundit, men derom muntligen. Anders synes bestämdt ha föresatt sig att resa till Amerika. Jag motstrider det, men brukar ha oturen att icke blifva åtlydd förrän försent. Far kunde gerna skrifva till honom och på det kraftigaste afråda, han är icke mannen att ta sig fram i Amerika, måste bli olycklig om han reser utan kassa och utan rekommendationer — jag varken kan eller vill skaffa honom några pengar. Vill deremot göra allt för att skaffa honom plats här. Är viss om att det nog skulle gå bra så småningom, om bara människor kunde styra sig. Sven är bra i foten och går nu i skolan. Drif nu jorden så bra hestkrafterna medgifva; drifningen gör lika mycket som gödsel — jorden kommer derigenom mera i beröring med luften.

Göteborg d. 13 April 1869.

T. Wiberg

Truls Wiberg till sin sväger Lars Svensson:

Kära Svensson!

Jag har dröjt med att skrifva i tanke att jag skulle kunna få litet ansevärdare saker att omtala, alla mina förhoppningar synes dock ständigt nu förtiden vilja stranda och därför lär icke löna sig vänta någon lyckans omkastning — har man turen mot sig får man försöka reda sig utan. Jag nämnde sist, att jag väntade betydliga fördelar genom Garantibolaget. Det ser nu ut som om skulle jag istället få olägenhet häraf. Se här — först och främst spilde jag mycket tid och egnade mycket arbete åt dess bildande och tog själf en aktie, hvilken jag äfven betalt. Vidare har jag å huset gjort många och dyrbara reparationer, hvilka kunde ha uppskjutits — jag gjorde dem för att få hög garantering. Nu ser det ut som skulle jag få ingen garantering, åtminstone för närvarande. Detta är så mycket värre som jag i förlitan på Ekmans löfte om garantering lofvat varje fordringsägare pengar detta året.

Jag får ett svårt arbete nu, men misströstar icke, helst mina skulder oaktat svåra utgifter minskats under de 2 sednare åren. Jag trodde att Anders skulle reda sig sjelf och möjligen snart bli i tillfälle återbetala en del. Tyvärr lär jag tvingas hålla honom 6 månader i Hamburg, såframt jag förmår. Han måste tjenstgöra så länge utan lön, hvarefter han får något öfver 1000 Rr första året och derefter förhöjning. Under sådana förhållanden finner Svensson att tiden för flyttning hit är den olämpligast den nånsin varit, hvadan Svensson bör fördraga tråkigheterna i Källeberg ännu någon tid, länge tör det i alla fall icke behöfva dröja. Kan det icke ske om Jul skall jag åtminstone då gå in på att mottaga Nils och hålla honom i privat skola under nästa termin så att han icke genom vistelsen på landet må blifva efter.

Sven är i vår skola, fastän det gick med svårighet. Blomqvist ville icke lemna honom. Sven sköter sig bra, han är nederst bland 40, men blir säkerligen om Jul 3dje eller 4de. Att Sven varit flitig, har jag länge vetat, trodde emellertid att han i afseende på anlag var betydligt under medel.

mättan, men var säker på, att han nog skulle så uppärbeta sitt skrala förstånd att han gick före bättre lottade. De första dagarna förvånade han mig i skolan. Jag hade redogjort för saker, gjorde derefter frågor och då ingen annan kunde besvara de svårare så kunde Sven och ordagrant efter min redogörelse. Jag nödgades vända mig från klassen och snyta mig för att dölja de glädjetårar, som med våld trängde sig fram i mina icke tår-milda ögon. Han vurmar nu för att gå öfver till klassiska linjen för att bli prest en gång, hvartill han tycks passa och skall han få öfvergå nästa år. Blir han prest, blir han troligen en gång kyrkoherde i Wiby.

Hur har det blifvit med tobaken, kunde den icke försäljas här och tjena som bidrag för skulden, hur många pund är der och hur snart färdig. Skrif genast och om hvarjehanda.

Göteborg d. 14 Sept. 1870.

T.

Truls Wiberg till sin hustru Elna Wiberg:

Kära Husfru!

Jag kom hem kl. 11 på natten. Kongsbacka särdeles dåligt fartyg, reser icke gerna fler gånger på samma. Då jag kom hade naturligtvis alla lagt sig, hvadan jag måste väcka madame Andersson. Rummen stodo blankskurade och högtidliga, men tystnad rådde i så hög grad att jag nästan förskräcktes och kunde icke lägga mig fastän mycket sömnig; slutligen funderade jag på att dra klockan och ställa samma, det hjälpte betydligt, jag kände något igen mig sedan. Tragiskt och dystert är här emellertid ännu, helst jag ännu icke kommit i någon verksamhet mera än litet för affärer, har köpt två hattar samt omsatt en vexel. Gården är nu ren och snygg. Svensson har punktligt följt min skrifna order.

Sven kommer upp allt som oftast och utträttat åtskilliga ärenden för mig, min syster har genom honom erbjudit sig laga mat åt mig, men jag har betackat mig.

Den sill jag medförde till Olga lemnade hon åt Zetterlundskan, som önskade ha hur mycket som helst dylik till det priset. Mannen var dock icke hemma, hvadan hon icke vid tillfället kunde skicka pengar äfven ville hon köpa egg litet längre fram. Dessa äro dock enligt mitt förmenande alltför svåra att transportera så lång väg. Jag skulle skrifvit några rader till Hellqvist men hinner ej nu. Du skulle emellertid helsa Johannes att han tillsäger sin bror Anders att han nu i sommar måste arbeta på Matematiken, såframt han vill ha framgång. Lärarna ville ha igenom honom och många ha gått igenom på sämre betyg, men censorerna hindrade. Till och med Fagerberg höll på att höja betyget för att tvinga censorerna men drog sig af fruktan för gräl med dem, som påstodo att Anders var så skral i Matematik, att han icke kunde anses mogen om han ock hade aldrig så starka betyg i andra ämnen. Det hängde emellertid på ett hår, när Fagerberg satt betyget, frågade han om hinder fanns för ändring. Det svarades nej, antingen hörde han icke svaret eller missförstod han det, då han inföll, nå det får stå för denna gången. Hade han höjt betyget, hade lärarna trotsat censorerna, hvad gräl som än kunnat bli följden deraf. Läs upp detta för Johannes eller kanske träffar Du A. Det bör vara både upplysande och

uppmuntrande för nästa gång. Han bör finna att lärarna allmänt beräknat att han skulle gå igenom och att de anse att han i viss mån lidit orättvisa, som de säkerligen skola vara angelägna att bättra nästa gång, men åligger det icke förty honom att förkofra sig i Matematik. Om Du förr än beräknat kommer i behof af pengar kan du af J. Hellqvist få 10 Rdr, dröj dock något om möjligt. Jag vet ännu icke om eller när jag kommer, visst att jag redan längtar. Kom något regn om dagen, då jag reste? Berätta noga om växtligheten på åkrarna, var mycket rädd om barnen och försiktig mot förkylningar. Skrif långa bref och många bref.

Din älskogsrike

T. W.

Fredagen d. 28 juni 1872.

Kära Hustru!

Jag kom hem kl. 11 på natten - Konstboken
sändes såligt fort, äro icke gonne fler
gänger på somna - så jag kom hade nästan
högvis alla lagt sig, hunden jag måste
vaka madam, kuterföru; rummet stod
blankskuren och högtidliga, men tygt
med rätta; så jag gick ut, jag väntar
förstärkning, kunde icke laga mig
fastän mycket somnig; slutligen fundera
rade jag på att dra blaskan och
ställa samma, det hjälpte betydligt
jag våndo något igen mig sedan;
tristhet och dyrt är här smärtsamt
änna, helst jag ännu icke kommit
i någon verksamhet men är litet för
offver, har köpt 2 hattar samt
omsett en vedel. Garden är nu ren
och bygg, fransan har punktligt
följt min skrifs order och alla har
hjälpt garden; jag har ännu ej fått
ett ord med herrn utsett. Jag går
förbi honom ett par gånger hvarsd
han gör mig af ett vilt tala vid
mig - jag blef ganska litet förtretad
på honom därför att han spretad
alla hyresgäster med att de skulle
betala till honom under det jag var
borta, han har dock icke fått mer än
4 Rör 50 öre. Han kommer upp och
som oftast och skrallar åtkallig
ärenden för mig, min syster har genom
honom utlojdet sig laga mat åt mig
men jag har betad mig. Sin nyheter
hänförligt att Fru Andersson man
Anders Petter Thors jag har betat varit
här och sökt Fru A. samt fröfret Olga; samt
han fruktat med flera konstgjörer. Olga
berättade att han var mycket rodd dels för
fliehornas vara till ett del i synnerhet för
Edvins död, helst han i staden hört att
madren icke varit snäll mot honom, hvilket

UR TRULS WIBERGS BREV TILL SIN HUSTRU

G. O. Börjesson till Truls Wiberg:

Lund, 19 Oktober, 1869.

Läroverksadjunkten, Ph. Doktorn Högädle Herr Magister Wiberg.

Göteborg.

Det första jag får göra är att bedja om ursäkt att jag icke förr låtit höra af mig. Mot min vilja hade den bok, der problemerna stodo lösta, kommit till Lund. Flera omständigheter, oskiljaktiga från en ny student, hafva vållat uppskofvet med sändandet. Nu medfölja några, och skall jag under veckans lopp sända de öfriga.

Skulle Magister Wibergs tid medgifva att skriva några rader till mig, vore jag mycket tacksam. Om Lund kan jag endast säga det, att jag finner mig mycket väl, är belåten med allt derstädes. De föreläsningar, jag be-
vistar, äro i Latin, Chemi och Aesthetik. Wid Hills första föreläsningar var jag närvarande men hade icke deraf den nytta, jag hoppades. Han föreläser nu hemma hos sig för ett enhälligt auditorium: Widholm.

I det jag beder att få framföra min hälsning till Magister Wiberg, vore jag tacksam, om Magister Wiberg ville godhetsfullt framföra min hälsning till Rektor Heurlin, Lektor Sjöblom, Magister Magnusson och de öfriga lärarne vid läroverket.

Högaktningsfullt

Ödmjukeligen

G. O. Börjesson

A. Rösychi till Truls Wiberg:

Lilla Edet d. 29 Aug. 1870.

Högädle Herr Magister Wiberg.

Länge har jag dröjdt med svaret på ärade bref af 4 Juli men oupphörligt väntade jag någon förändring uti min swära ställning för att kunna uppgöra vår räkning. — Det nu utbrutna kriget har för tredje gången tillintetgjordt mitt kontrakt för granitleverans till Dantzig af 13,000 Rd, på hvilket jag skulle få en tredjedel i förskott. — En annan olycklig följd är, att jag nu ej kan få t. o. m. bref från min kära dotter. Wi polackarne äro alltid misstänkta vara fransksinnade och förmodligen släpper praessen icke våra bref, ty jag saknar på 2 månader bref derifrån. Imedlertid har jag ändtligen fått beställningar för mina tändare från London, och en Londonbo, som varit här, har beställt 20,000 nu genast och 500 Tusen i mån af tillverkningen, att sända genom H. Grosshandlare C. P. Lindquist i Göteborg. —

För att kunna betala min skuld till Herr Magister och vara i stånd att sända Stefan till Chalmerska Skolan, har jag wändt mig till min vän i London, för hwilken jag har att inköpa wirke i Commission för hans nya jernvägssystem. Jag har fått swar af 19. d. och löfte att han skall hjälpa mig very soon, men han bestämmer icke dagen. Nu har jag fått påminnelse från Banken om den förfallna reversen den 6. Sept., hwilken kan jag ej lösa på ingen sätt. Om Herr Magister, min vän, ville göra något däråt. Låt ej Banken vidtaga några åtgärder, hwilka skulle ha skadliga följder. — Var god swara mig denna wecka, och säga på hwilket sätt man kan afhjelpa saken.

Jag är bedröfvad för min kära gosse, hwilken nu ej kan komma till skolan, ty det fattas honom så mycket. Jag skrifwer till Herr Professor v. Schulz. Under tiden skall jag arbeta med honom uti några ämnen och lefvande språk, och skall han hjälpa mig med tillverkningen af beställda Tändare.

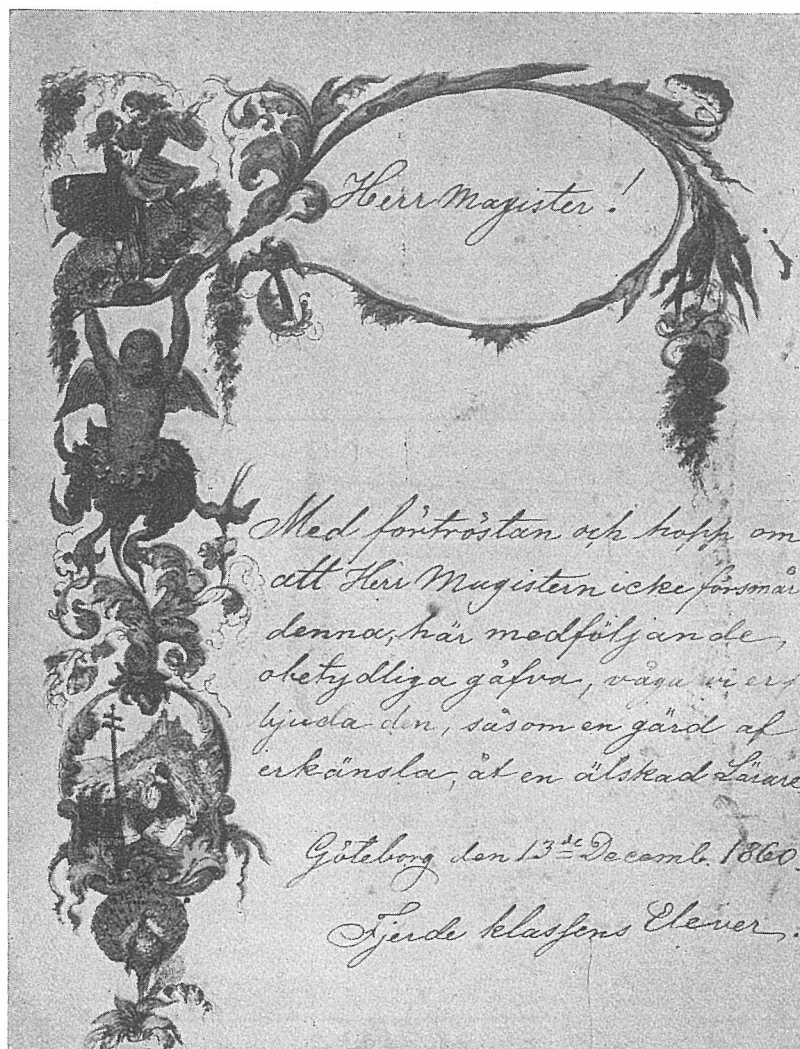
Jag är ledsen öfwer att ej kunna betala, men Herr Magister skall erkänna sådan sammanswärjning af förhållandena som kriget, hwilket kan drabba också en stackare som jag uti menskligheten i vårt 19e sekel. —

Anhållande om välbenäget swar har jag äran teckna

Högaktningsfullt

A. Rösychi.

Stefan ber om sina helsningar till Herr Magistern. —

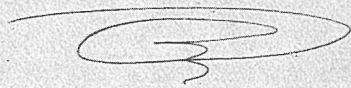

FRÅN LUCIAUPPVAKTNINGEN 1860

Säg mot af oss den ringa gåfva,
Som tacksambheten egnar Dig.
Ty fast det är en ringa gåfva,
Den utaf hjertat bjudes Dig.

Hej! tack för hvarje ädel möda,
För hvarst besvär, Du har dig gjort
Att rum uti vårt minne rödja
Hvad Du om fädrens bragder gjort.

Var säll! Var lycklig! Så vi önska.
Försona ej tacksambhetens röst!
Till Dig den talar och Dig önskar,
På lifvets sommar, lugnets höst!

GÖTEBORGS HÖGRE LATINLÄROVERK.

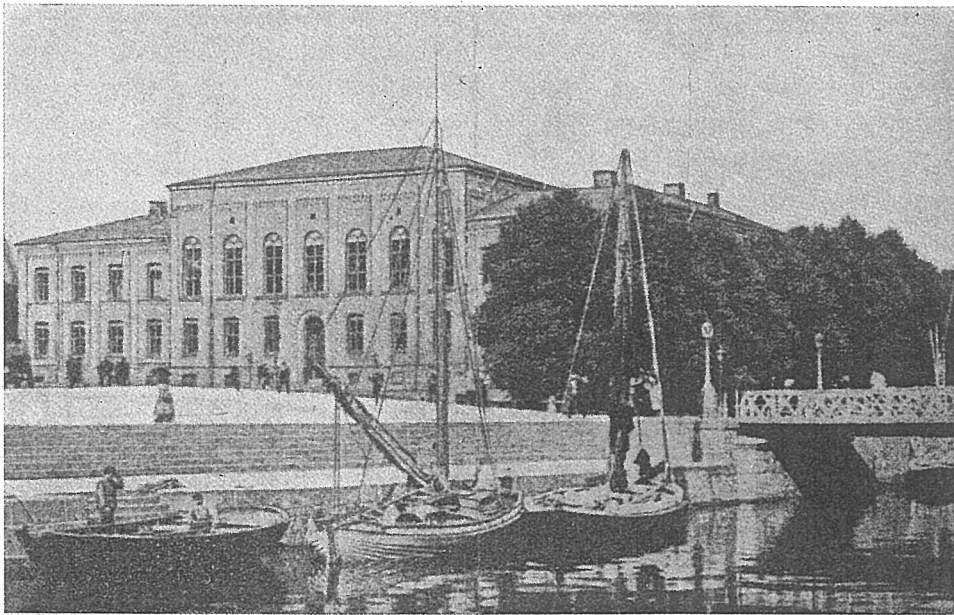
Göteborgs äldsta läroverk, den s. k. Trivialskolan, var beläget invid domkyrkan, förmodligen i hörnet av nuvarande Kungs- och Västra Hamngatorna. Trivialskolan byggdes år 1630, vilket år Kungl. Maj:t medgivit, att en del av inkomsterna från stora sjötullen fingo användas till skolans anläggning och underhåll.

Tio år senare grundlades det första gymnasiet i Göteborg, vilket 1663 flyttade in i en nyuppförd stenbyggnad.

Vid den stora eldsvåda, som år 1721 förstörde mer än 200 byggnader, blev skolan liksom domkyrkan lågornas rov. Redan påföljande år uppfördes på samma plats som den nedbrunna en ny läroverksbyggnad.

Förbi domkyrkan gick en kanal, efter vilken Västra Hamngatan fått sitt namn. På strandbräddarna voro planterade träd men vid de stora eldsvådorna vid 1800-talets början ströko de 130 år gamla träden med. Ett sekel senare igenlades kanalen vid såväl Östra som Västra Hamngatorna.

I 200 år hade Göteborgs gymnasium sin plats vid Västra Hamngatan. Skolbyggnaden undgick den katastrof, som de stora eldsvådorna 1802 och 1804, då tillhoppa bortåt 400 byggnader brunno ned, innebar. De nya husen byggdes av sten och kommo den gamla gymnasiebyggnaden att verka torftig och föråldrad. År 1823 togs frågan om ett nytt gymnasiehus

LATINLÄROVERKET I GÖTEBORG

upp av biskopen C. F. af Wingårdh. Den nya byggnaden förlades snett emot vid Västra Hamngatan i hörnet av Vallgatan. Byggnaden invigdes 1826. År 1849 skedde en sammanslutning mellan Trivialskolan och den s. k. Appologistskolan och hela läroanstalten fick namnet Göteborgs Högre Elementarläroverk, som i dagligt tal emellertid kallades Svenska Skolan; detta i motsats till Tyska Skolan, som underhölls av tyska församlingen.

Staden växte, befolkningen ökades och läroverkshuset blev för trångt. Redan 1856 beviljade riksdagen ett anslag å 150,000 riksdaler till ett nytt läroverkshus. Den 23 september 1862 invigdes den nya alltjämt befintliga byggnaden vid Hvitfeldtsplatsen, vari läroverket var inrymt ända till 1919, då den första studentkullen i den nya skolbyggnaden i Lorensbergssområdet utexaminerades.

Under mellantiden hade skolan bytt namn och erhållit benämningen Göteborgs Högre Latinläroverk, ett namn som för några år sedan ändrades till Hvitfeldtska Högre Allmänna Läroverket.

REKTOR A. O. HEURLIN

LEKTOR E. S. FAGERBERG

LEKTOR F. TH. BLOMSTRAND

LEKTOR K. J. LINDEBERG

TRULS WIBERGS KOLLEGOR

LEKTOR M. HENRIQUES

LEKTOR SUNDSTRÖM

B. G. GYLLENSTEN

TRULS WIBERGS KOLLEGOR

J. C. CARLBERG

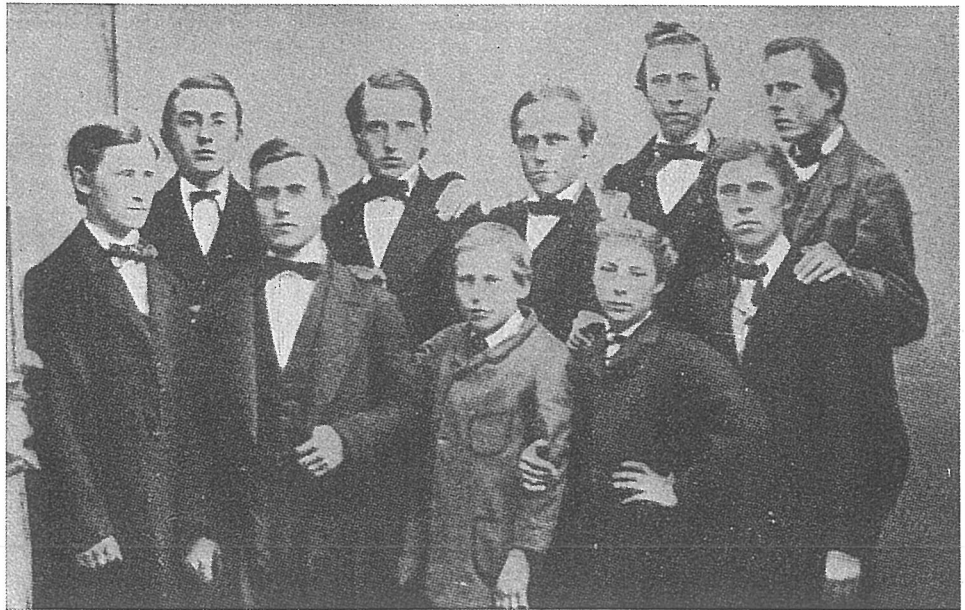

ADJ. G. LUND

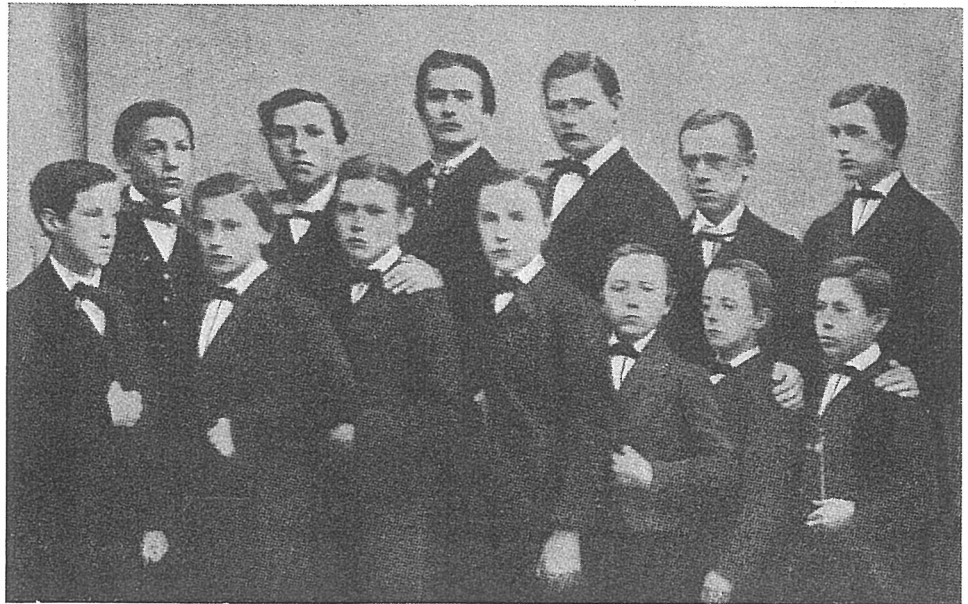

ADJ. MAGNUS ULLMAN

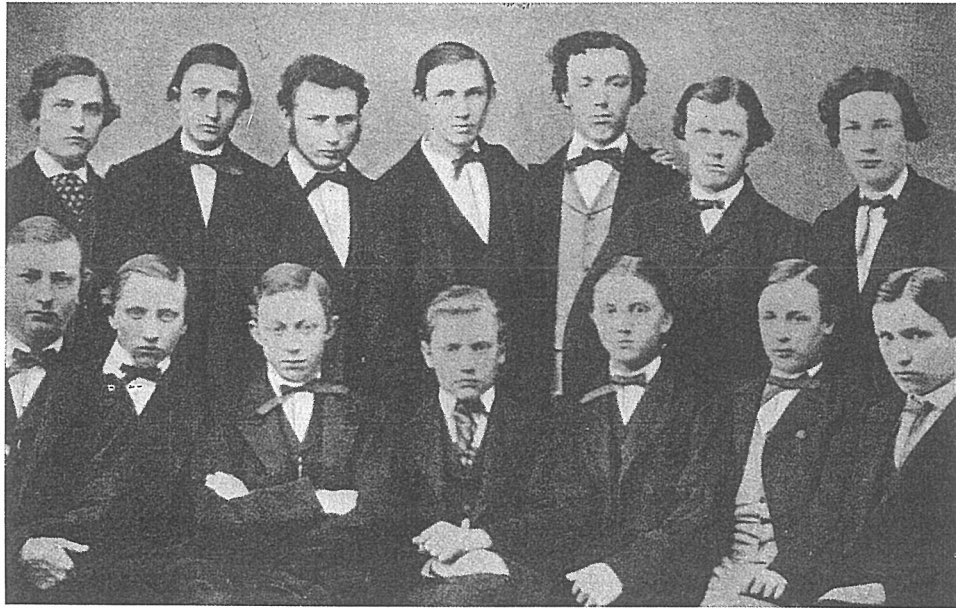
TRULS WIBERGS KOLLEGOR

5:TE KLASS, ÖFRA, KLASS LÄSÅRET 1863—1864

5:TE KLASS, NEDRE, REALA. LÄSÅRET 1863—1864

VI:2. LÄSÅRET 1864

THEODOR DIDRIK WIBERG

född den 7 mars 1858 i Lund

död den 25 september 1942 på Källeberg

Föräldrar: Truls Wiberg och Elna Svensson-Erlandsson.

Gift med

MARIA JOSEFINA JONSSON

född den 15 augusti 1863 i Partille

död den 2 augusti 1934 i Varberg

Barn:

Tage Agnar	född den 26 november	1889
Signe Dagmar	„ „	28 februari 1892
Magda Theodora	„ „	20 augusti 1893
Ida Walborg	„ „	9 juli 1895
Beda Elna Ingeborg	„ „	12 september 1897
Karl Tore Widar	„ „	27 april 1899
Sture Manfred Alvar	„ „	19 februari 1901
Sigvald Erland Theodor	„ „	18 februari 1903
Truls Hjalte Gerhard	„ „	15 september 1908

Theodor var det äldsta av Elna och Truls Wibergs tio barn samt föddes i Lund, där fadern ännu icke avslutat sina studier vid universitetet. År 1860 bosatte sig Truls Wiberg i Göteborg och Theodor kom härigenom att tillbringa sina barn- och ungdomsår där.

Theodor fick redan under skoltiden hjälpa till vid posten. Han blev också först posttjänsteman. Det bundna stadslivet passade honom emel-

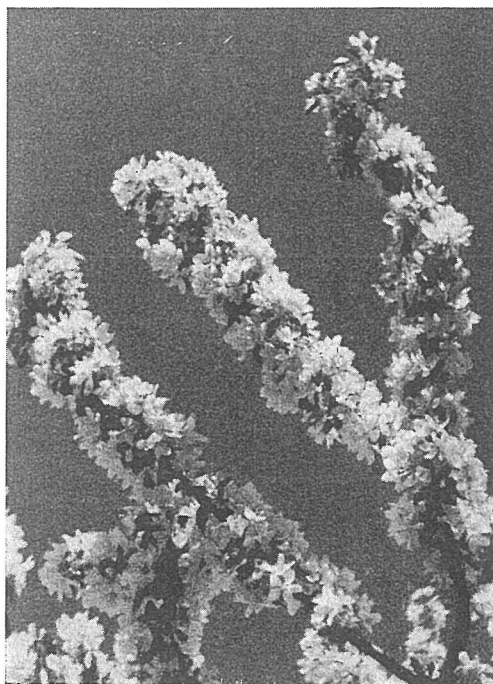
THEODOR WIBERG

MARIA WIBERG

lertid icke, utan drogs han till landet och fåglarna. Vid 30 års ålder övertog han Källeberg, där han förblev bosatt till sin död 1942.

Källeberg eller "Törnet", som det också kallades på grund av den mängd törnen, som funnos, var icke precis någon örtagård, då Theodor och hans Maria slogo sig ned där. Längre fram utarrenderades gården. Familjen var därefter vid sidan av det lilla arrendet hänvisad till att få sin bärning från fruktträdgården. Denna utvidgades och sköttes väl och

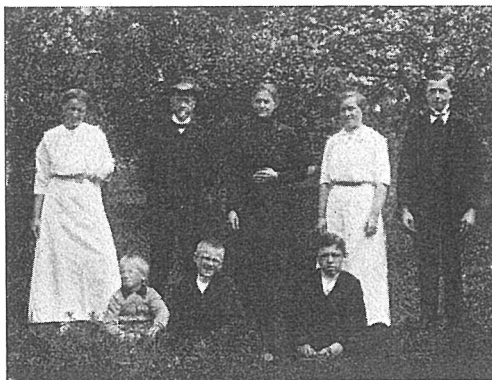
FRUKTRÄDEN BLOMMA PÅ KÄLLEBERG

avkastningen uppgick varje år till en icke föraktlig summa. Frukten såldes på torget i Borås och annorstädes av Maria. Theodor och Maria fingo också flera gånger officiellt erkännande för sina strävanden inom pomologien, så t. ex. 1:sta pris och hederspris t. o. m. så sent som vid fruktutställningar i Borås 1926 och Stockholm 1931. 1914 återtogs jordbruket i ett bedrövligt skick. I den mån barnen växte upp fingo de emellertid hjälpa till och gården förbättrades alltmer för att bli vad den i dag är — en mönstergård med nya, moderna byggnader.

Under sina första år var Theodor icke så stark som andra barn vid hans ålder. Han utvecklades emellertid till en frisk och kraftig yngling med ett öppet och glatt sinne. Theodor kunde verka barsk men han var

i själva verket vek; han kunde giva bort det enda han ägde, blott han kunde bereda en medmänniska en glädje. Betecknande är följande episod. En gång, då Theodor var på vandring från Källeberg till Göteborg, gav han en fattig gumma i Idala socken, av vilken han fått ett glas vatten, hela sin kassa — 1 krona — sedan han fått höra, att gumman nyligen mist sin enda ko. Någon materialism fanns icke hos honom, utan han var förnöjsam och mycket förnöjsam med det lilla. För Theodor hade alla människor värde. För honom hade allt levande en mission att fylla. Theodors speciella hobbies voro blomster- och biodling samt filatelen. I blommarnas värld trivdes han och omgav hemmet med en mängd vackra blommor och växter. Soliga sommarmorgnar kunde man få se Theodor stå och betrakta sina små bevingade vänner, som han ägnade all möjlig omsorg. På vinterkvällarna satt han lutad över sin frimärkssamling och ordnade sina märken för att då och då spela tvåmanstolva med sin gode vän Gottfrid Bryngelsson i Håås.

Theodor hade en stor andlig och fysisk vitalitet och spänstighet ända in i sin ålders sena höst. Hans släktkänsla var stark och levande. Mycket ofta företog han en fotvandring från Källeberg till Göteborg för att hälsa på släkten. Dylika promenader voro icke något märkvärdigt för Theodor även då han fyllt 70 år. Tåg och liknande moderniteter hade han däremot aldrig någon svaghet för. Han var en man med stor originalitet och var en utpräglad personlighet.

I KÄLLEBERGS TRÄDGÅRD

KÖPEKONTRAKT

Mellan undertecknade Walram Wiberg, Ellen Wiberg och hennes man Nils Wiberg, Sigvald Wiberg, Agda Wiberg och hennes man Alfred Söderberg samt omyndige Yngve och Hjalte Wiberg genom undertecknad Fr. Th. Blomstrand, deras förmyndare, å ena sidan, såsom egare enligt lagfartsbevis af 1/8 mantal kronoskatte Källeberg, Storegården, Öxnevalla socken, i egenskap af säljare, och mig Th. D. Wiberg, köpare, är följande öfverenskommelse träffad:

Wi, förenämnde egare af 1/8 mantal kronoskatte Källeberg, Storegården, försälja till mig Th. D. Wiberg detta hemman sådant det nu af honom innehafves, mot en köpeskillning af kronor femtusen (5,000) med öfvertagande af deri intecknad hypotekslån tvåtusenfyrahundratio (2,410) kronor samt betalande af återstoden tvåtusenfemhundranittio (2,590) kronor med afdrag af mig Th. D. Wiberg tillgodoräknad en sjundedel ($\frac{1}{7}$) deraf, med 370 kronor till hvardera af säljarne, deraf till oss Ellen och Nils Wiberg kontant, till oss Agda och Alfred Söderberg samt Yngve och Hjalte Wiberg genom reverser med inteckningsrätt i sålda egendomen, samt till oss Walram och Sigvald Wiberg genom reverser utan sådan inteckningsrätt.

Lagfartskostnaderna betalas af köparen.

Göteborg den $11\frac{1}{4}$ 1890.

Walram Wiberg.

Ellen Wiberg N. F. Wiberg

Sigw. T. Wiberg

Yngve Wiberg och Hjalte Wiberg genom Fr. Th. Blomstrand med vilkor af Rådhus-Rättens bifall till försäljningen.

Agda Söderberg f. Wiberg

Alfred Söderberg

Theodor D. Wiberg.

Egenhändig namnteckning intyga:

Beda Hedenberg
Horred

Hilda Nilsson

Att jag denna dag vid köpebrefvets utfärdande af köparen Theodor Didrik Wiberg emottagit de, Hjalte och Yngve Wiberg, Alfred och Agda Söderberg samt Nils och Ellen Wiberg tillkommande köpeskillingsandelar genom Revers med inteckningsrätt erkännes och intygas härmed.

Långedrag den 20 Oktober 1891.

Fr. Th. Blomstrand.

TAGE AGNAR WIBERG

född den 26 november 1889 i Öxnevalla

död den 27 mars 1934 i Göteborg av blodförgiftning.

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 2 juni 1917 med

VERA OLSSON

född den 11 januari 1885 i Mjölby

Barn:

Lillemor Vera Kristina född den 5 april 1918, jur. stud.

Britt Vera „ „ 5 mars 1920, skolkökslärarinna

Tage Olof „ „ 30 april 1924, student 1943

Efter läroverksadjunkten Truls Wibergs bortgång den 11 september 1888 hade hans äldste son Theodor övertagit Källebergs gård i Öxnevalla. Påföljande år den 26 november 1889 födde hans maka Maria Josefina Jonsson honom en son, Tage Agnar. Barnaåren tillbragte Tage på Källeberg. Han blev en frejdig pojke, som var självskriven ledare för den med tiden allt större syskonskaran och traktens pojkar. Han fick såsom alla andra lantbrukaresöner redan tidigt lära sig att hjälpa till. I skolan gick allt som en lek för honom. Det var också hans glada sinne, hans rörliga intellekt och lätthet att fatta, som gjorde att hans farbröder Yngve och Hjalte Wiberg i alldeles särskild grad fäste sig vid pojken. De föresatte sig att hjälpa Tage till att bli en studerad man. 1901 hade Yngve Wiberg flyttat från Stillefors till Göteborg, där Hjalte fortfarande var bosatt. De hade själva bildat familjer och hade det ekonomiskt kanske ej just så

TAGE WIBERG

VERA WIBERG

lysende. Släktkänsla och sammanhållning hade dock alltid varit utpräglade drag hos dem och de räknade med att utgifterna för Tage skulle de väl alltid gå i land med. Att tänka sig att Källeberg skulle kunna föda mer än Theodor och hans stora familj, var givetvis ej möjligt. Tage kom sålunda till sina farbröder i Göteborg. Han var då en lång och valpig 8-åring, som visade sig ha en utomordentlig receptivitet. Naturligtvis ansågs det självfallet att Tage skulle gå i farfaderns gamla skola, Högre Latinläroverket. Han blev godkänd vid inträdesprovet. Då liksom nu var det emellertid ont om platser och Tage kunde, trots att han blivit godkänd, icke komma in. Hjalte Wiberg var med Tage, när målsmännen erhöilo besked, vilka som hade kunnat beredas plats. Hjalte förstod, att det var periculum in mora. I Göteborg fanns ytterligare en realskola "Västran" kallad. Hjalte satte sig genast på sin cykel och åkte direkt till "Västran", där han fick Tage inskriven. En stund senare kommo alla de andra målsmännen gående med sina söner, men det fanns tyvärr endast plats för en ringa del av pojkarna. Denna episod hade Tage sedan i minnet, när han kom ut i livet. Den lärde honom, att man måste vara rask i vändningarna, om man skulle kunna ha någon möjlighet att få en chans.

Tage bodde omväxlande hos sina farbröder och sin farmoder. Farbröderna övervakade hans studier och i fjärde klass kunde han flytta över till Latinläroverket. År 1908 avlade han samtidigt med kusinen Nils Gustav Wiberg studentexamen vid Latinläroverket, såsom de första av de många Wibergare av den yngre generationen, som blevo studenter i Göteborg.

Efter studentexamen reste Tage till Uppsala för att fortsätta sina studier. Han blev inskriven i filosofiska fakulteten. Några pengar till studier

OLOF WIBERG

BRITT WIBERG

hade han icke just i överflöd men däremot ett frejdigt mod. Med lån, stipendier och någon hjälp från släktingarna gick det också. Meningen var först att Tage skulle bli lärare med matematik och fysik som huvudämnen. Det var väl faderns yrke, som föresvävade honom som ett ideal förutom att han hade en naturlig matematikbegåvning. I studentlivet i Uppsala kom han att spela en framträdande roll.

Farbröderna Yngve och Hjalte stodo honom fortfarande bi. Av den lille bondpojken, som en gång kom till Göteborg och där förvånade sig över, att det "kom vatten ur väggen", hade blivit en fullvuxen man och allt mer utjämnades ålderskillnaden mellan honom och farbröderna. Förhållandet mellan dem och brorsonen blev som mellan kamrater. Ända till sitt fränfälle visade emellertid Tage den största aktning och veneration för Yngve och Hjalte.

I Uppsala fann Tage, sedan han tagit fil. kand. att lärarebanan icke var något för honom. Juridiken lockade, och han flyttade till Stockholm, där han på rekordtid vid Stockholms Högskola avlade jur. kand.

Det första världskriget hade börjat med alla de komplikationer på sjörättens område, som detta medförde. Tage fick anställning å den välkända advokatfirman Friman & Carlander i Göteborg och gjorde sig inom kort ett namn såsom sjörättsspecialist. Efter några år övergick han såsom ombudsman till den stora Vargön-koncernen. Något år senare blev han verkställande direktör i det till koncernen anknutna stora företaget Aktiebolaget Strömman & Larsson i Göteborg och återvände i samband därmed från Hellefors till Göteborg.

År 1920 skötte Tage Wiberg förhandlingarna rörande koncernens förvärv av det betydande tyska företaget Coseler Cellulose & Papier Fabriken. Anläggningarna lågo i Oberschlesien, som var besatt av franska och italienska trupper i avbidan på den folkomröstning, som skulle avgöra om denna på gruvor och industrier rika trakt skulle tillfalla Polen eller Tyskland. Från tysk sida befarade man, att om folkomröstningen ginge Tyskland emot, polska staten skulle lägga embargo å fabrikerna och man föredrog därför att sälja till något neutralt land. Försäljningen kom också till stånd. Omröstningen i detta område utföll gynnsamt för Tyskland och Vargön-koncernen avvecklade något år senare med avsevärd vinst dessa sina intressen.

Konjunkturerna kännetecknades i början av 1920-talet i Sverige av en våldsam depression, som gick hårt fram över Vargön-koncernen. Redan 1921 lämnade Tage Wiberg koncernen och öppnade i Göteborg egen export- och importfirma i järnbranschen, vilken firma han bedrev med stor energi och framåtanda.

Under årens lopp förvärvade han ett flertal fabriker och andra företag inom denna bransch. Till firman Tage Wiberg knöts sålunda Aktiebolaget

Halmstads Spik & Trådverk och Aktiebolaget Mons Tråd & Spikverk samt genom kontrakt Norrländska Trådtrageriet och Svedens Trådverk. Därjämte förvärvade Tage Wiberg majoriteten i den stora järngrossistfirman Wilhelm Denninghoff Aktiebolag samt Malmö Järnmanufaktur Aktiebolag.

Tage Wiberg var även ledamot av en mängd bolagsstyrelser, däribland Försäkringsbolaget Allmänna Brand.

Tage Wiberg var på många områden en framstående man. Hans intressen voro omfattande och hans energi okuvlig. Han var livligt intresserad för segelsport och deltog bl. a. i de stora internationella regattorna i Genua. Hans omfattande affärsverksamhet medförde, att han ofta gjorde resor till främmande länder. Han hade också en för en matematiker ganska ovanlig språkbegåvning.

I slutet av år 1933 råkade Tage Wiberg skada sig på en rostig spik. Blodförgiftning tillstötte och han gick bort den 27 mars 1934.

LILLEMOR VERA KRISTINA WIBERG

född den 5 april 1918

Föräldrar: Tage Agnar Wiberg och Vera Olsson.

Gift den 3 juni 1944 i Stockholm med

NILS TILLGREN

född den 21 april 1912

Nils Tillgren, med. lic.

LILLEMOR TILLGREN

SIGNE DAGMAR WIBERG

född den 28 februari 1892 i Öxnevalla

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 30 juni 1921 med

BENGT ADOLF BENGTTSSON

född den 6 november 1886 i Bollnäs

Barn:

Bengt Adolf Didrick född den 12 maj 1924 i Bollnäs

Bengt Adolf Bengtsson, lokförare.

BENGT ADOLF BENGTTSSON MED FAMILJ

MAGDA THEODORA WIBERG

född den 20 augusti 1893 i Öxnevalla

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 10 februari 1921 med

JOHN ALFRED JOHANSSON

född den 1 september 1892 i Öxnevalla

Barn:

Gunnar Teodor född den 7 januari 1922 i Öxnevalla

Valborg Margit „ „ 9 mars 1928 i „

Tore Johan Gilbert „ „ 14 februari 1933 i „

Familjen har förvärvat Magda Johansson-Wibergs fädernegård, Källeberg, och är numera bosatt därstädes. Barnen ha med vederbörligt tillstånd antagit släktnamnet Wiberg.

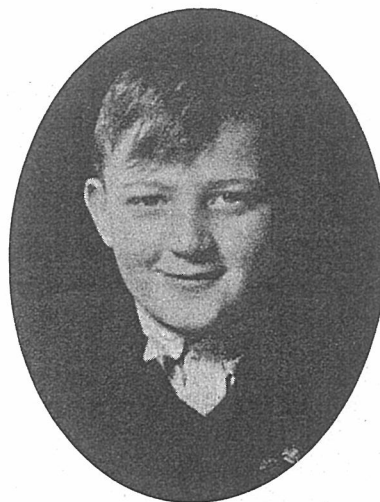
MAGDA WIBERG

GUNNAR WIBERG

VALBORG WIBERG

TORE WIBERG

BEDA ELNA INGEBORG WIBERG

född den 12 september 1897 i Öxnevalla

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 1 februari 1919 med

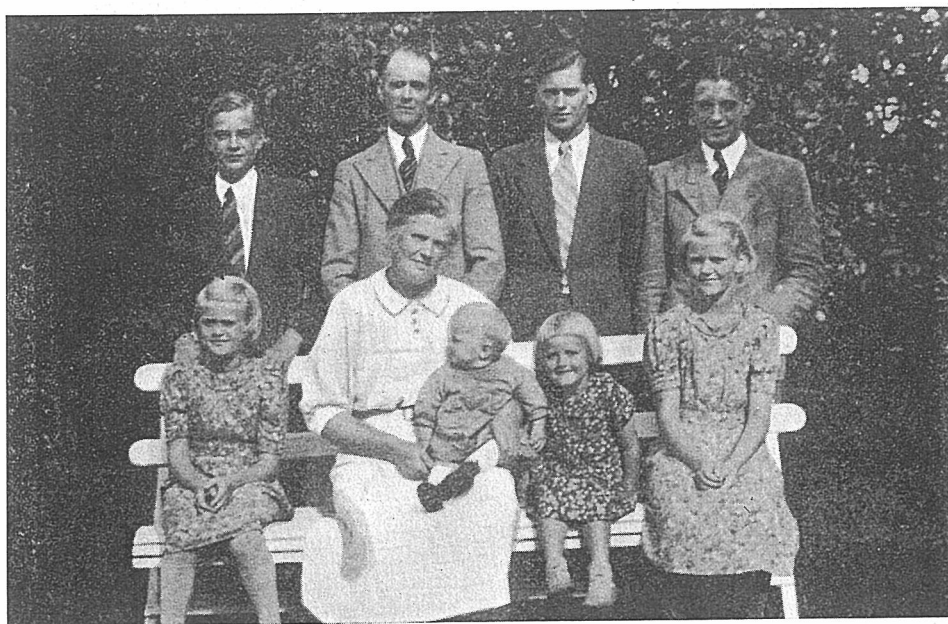
AXEL ERIK ENGSTRÖM

född den 29 juli 1893 i Österslövsta

Barn:

Truls Erik Ante	född den	1 januari	1920 i Öxnevalla
Sture Axel Teodor	„ „	14 mars	1922 i „
Stig Bertil Sigvald	„ „	23 mars	1926 i „
Wera Elna Matilda	„ „	28 februari	1929 i „
Inga Gunhild	„ „	26 september	1931 i „
Gun Ann-Mari	„ „	30 januari	1936 i Hjorttorp
Berit Margareta	„ „	24 januari	1939 i „

Axel Erik Engström, lantbrukare i Hjorttorp, Älfsborgs län. Han innehar ett flertal kommunala förtroendeuppdrag och är bl. a. överblockledare i Hajoms församling.

AXEL ENGSTRÖM MED FAMILJ

KARL TORE WIDAR WIBERG

född den 27 april 1899 i Öxnevalle

död den 28 maj 1942

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 18 november 1927 i Evanston med

KARIN CECILIA PERSSON

född den 2 augusti 1903 i Vingåker

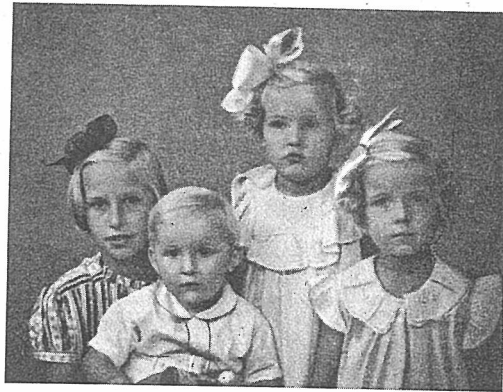
Barn:

Grace Astrid	född den 20 oktober	1928 i Evanston
Ann-Mari Karin	„ „ 31 mars	1934 i Björketorp
Stina Tora	„ „ 17 augusti	1935 i „
Björn Thore	„ „ 9 december	1937 i „

Tore Wiberg, godsägare, vistades i U. S. A. åren 1923—1932. Efter återkomsten till Sverige förvärvade han Huledals egendom i Berghems socken, Älfsborgs län. Gården omfattade 350 tld och Tore Wiberg gjorde sig känd såsom en synnerligen dugande lantbrukare, som åtnjöt ett stort allmänt förtroende. Han förolyckades år 1942 vid en skenolycka. Vid samma tillfälle skadades hans hustru svårt.

KARIN OCH TORE WIBERG
MED DOTTERN GRACE

GRACE, ANN-MARI, STINA OCH BJÖRN WIBERG

STURE MANFRED ALVAR WIBERG

född den 19 februari 1901 i Öxnevalla

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 23 juli 1932 med

MARIA GERTRUD ANDERSSON

född den 9 april 1907 i Istorp

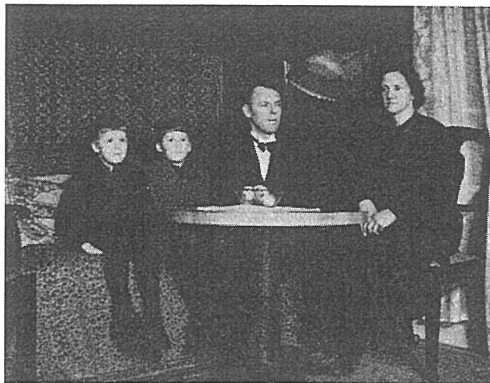
dotter till Karl Alfred Andersson, född den 15 november 1874 i Brattarp
och hans hustru Hilma Larsson, född den 22 september 1872 i St.
Lundagården, Istorp.

Barn:

Rolf Theodor född den 10 november 1933 i Öxnevalla

Tage Alfred „ „ 28 februari 1935 i „

Sture Wiberg, lantbrukare, vistades åren 1924—1929 i Förenta Staterna
samt brukade efter återkomsten till Sverige fädernegården Källeberg. Han
har nu förvärvat egen gård, Karstorp, belägen i närheten av Källeberg.

STURE WIBERG MED FAMILJ

SIGVALD ERLAND THEODOR WIBERG

född den 18 februari 1903

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 29 juli 1939 med

INGA ELISABETH HELMER

född den 30 maj 1912

dotter till köpman Joh. Helmer och hans hustru, född Hall, Ängelholm.

Barn:

Anna Ingmari född den 21 november 1940 i Sundsvall

Thore Sigvald „ „ 28 juli 1942 i „

Sven Theodor „ „ 22 juni 1944 i „

Sigvald Wiberg, realskoleexamen i Varberg 1922. Praktik vid Aktieföretaget Halmstads Spik- & Trådverk samt därefter disponent vid Aktieföretaget Mons Tråd- & Spikverk i Sundsvall sedan 1924.

SIGVALD WIBERG

Vem minns icke sin barndom. För de flesta av oss människor framstår nog barnaåren, när vi blivit äldre, som ett oförgätligt minne. Hemmet kan ha varit fattigt och oansenligt. Det har väl dock givit så mycket annat i utbyte, som icke kan värderas i pengar. Så var det med oss, som växte upp på Källeberg eller Törnet, som det kallades. Huset var väl icke obetydligt till storleken men däremot gammalt och illa faret. Det regnade in ibland, vindarna blåste igenom och på vintern var det mycket

kallt. Det var vintrar, då vattnet och potatisen fröso, även om de voro placerade i rummen. Det fanns inget överflöd på pengar men många munnar att mätta. Vid ett tillfälle, när det var som värst, kom Emma i Gunnbo och krävde på själva juldagen. Den lilla gården var, då jag var minderårig flera år till 1914 utarrenderad till Johan i Preke för 200 kr. per år. Det blev dock knappast något över på arrendet, då Johan hade en förunderlig förmåga att taga betalt för sina tjänster samt räkna till sin fördel. Den jord, som var undantagen, födde 1 ko och fanns det dessutom grisar och höns. Vad som i övrigt skulle rädda det hela var fruktskörden. Slog den fel, blev det mycket brydsamt. Trots sådana svåra år, visade det sig, att allt gick, beroende på den strävsamma och uppfinningsrika kvinna vår mor var, och år för år blev det bättre. Vi varken fröso eller svulto samt hade hela kläder även om de voro lappade. Någon skada till kropp och själ togo vi icke utan gingo friska och sunda ut i livet.

Den dominerande personen var mor. Hon var en underbar kvinna. Hon var alltid glad och god även när det var som svårast. Hon var omtyckt av alla. Det lass, hon hade att draga, var tungt. Hennes liv blev också en enda stor arbetsdag och endast i slutet av hennes levnad hindrade sjukdom henne från att vara verksam. Tiden krökte icke hennes rygg utan var hon rak som en fura i skogen. Hennes gång var lätt som en ung flickas. Hennes omvårdnad om sina många barn hade icke några gränser.

INGA WIBERG MED BARNEN INGMARI OCH THORE

Hon kunde offra allt och fick försaka mycket för oss. Hon sade, då det var knappt om maten: "Huvudsaken är att barnen får. Jag reder mig alltid". Hennes största glädje var, att vi skötte oss.

Vår fader var som en viking. Han var barsk till humöret, men ett gott hjärta, som ville allt och alla väl, klappade bakom den många gånger sträva ytan. Han kunde skänka bort den sista slant, han ägde. Han bekymrade sig aldrig för morgondagen. Någon materialism fanns det icke hos honom. Han trivdes icke med det ofria och bundna utan ville gå och komma, som det passade honom. I socknen gick han under namnet Törneherrn eller herren till Törnet. Far var rättfram och oförskräckt och sade alltid sin mening även om den var obehaglig att höra. Det finns en massa historier om honom. Folk blevo först förskräckta för honom men lärde sig sedan att sätta värde på honom samt respektera hans originella öppen- hjärtlighet. Far gick aldrig i kyrkan men hade en religion, som var bättre än många av de flitigaste kyrkobesökarnas. Då det en gång kommit en ny präst till socknen, frågade han fars gode vän, Bryngelsson: "Vad är den där Theodor Wiberg för en person? Han går ju aldrig i kyrkan". Svaret blev: "T. W. är en man, som aldrig skulle trampa på ens det minsta kryp, som kommer i hans väg".

Fåglarna flyga tidigt ur boet, om det är trångt. Så blev också fallet med oss syskon. Jag, som varande näst yngst, kan icke i minnet gå så långt tillbaka, som när vi alla voro minderåriga och hemma. Jag minns, när Tage kom hem och hade tagit studentexamen och när han var hemma om ferierna. Vi hade en väldig respekt för honom och fingo stryk, om vi icke gjorde, som han sade. Flickorna fingo tidigt söka sig ut i världen. Då de kommo hem och hälsade på, hade de alltid något gott med sig. På somrarna vistades alltid farmor en tid hos oss. Hon var en gammal fin dam, som alltid hade karameller med sig. Då och då fingo vi besök av den övriga släkten, vilket vi satte stort värde på. För oss fyra yngre pojkar var det ett härligt liv på landet. Vi gingo barfota från tidigt på våren till sent på hösten. Vi blevo starka och härdade genom att vi voro ute så mycket i skog och mark, där vi jämte andra pojkar fiskade, plockade bär, höggo ved samt hade en hel del upptåg för oss. På vintern åkte vi kälke, som vi själva hade gjort. Tidigt lämnade vi dock våra små bidrag till mor. Vi började gallra rovor hos bönderna, när vi voro 8 à 9 år. Därför erhöilo vi 25 öre per dag. Hos Johan i Preke och hos någon annan fingo vi dock endast maten. När det gällde betalningen, hette det: "Det skall Ni få sedan". När vi blivit något äldre, kunde vi hjälpa till med även andra förekommande arbeten. Det behövdes mycket arbetskraft förr på landet, då det endast i ringa utsträckning fanns maskiner. Arbetstiden var också lång.

Far och mor vila nu däruppe på kullen vid den lilla sockenkyrkan. Tore har också plats jämte dem. Tage och Walborg vila på annat håll. Det gamla huset är borta. Borta är också de gamla torpställena, där vi hade så många pojkar att leka med. Stigen, som vi använde, när vi gingo till skolan har växt igen. Det finns ingen mera, som använder den. Skolbarnen hämtas nu med bil. Bilden har genomgått en genomgripande förändring, sedan vi lekte där som barn, och likväl möter mig samma bild nu som förr. Jag kan ströva omkring i nejden och allt som där har varit står klart för mig. Jag kan sätta mig ned på en sten och låta minnena passera förbi i revy. Här har också en generation Wibergare före oss strövat omkring, lekt som vi samt haft samma upptåg för sig. Kanske hava de ock, som jag, satt sig på en sten och med ett visst vemod låtit minnena passera förbi. Varje gång, jag lämnar min hembygd, känner jag, att jag vill dit igen.

Sigvald Wiberg.

TRULS HJALTE GERHARD WIBERG

född den 15 september 1908

Föräldrar: Theodor Didrik Wiberg och Maria Josefina Jonsson.

Gift den 27 maj 1944 i Stockholm med

GUDRUN LAURIZOHN

född den 18 januari 1920 i Varberg

Föräldrar: advokaten Harry Laurizohn och hans hustru Helfrid Carlsson.

Hjalte Wiberg, ingenjör, realskoleexamen i Borås 1925, genomgått Filip Holmqvists Handelsinstitut i Göteborg. Efter praktiska studier i järnbranschen utbildade Hjalte Wiberg sig ytterligare genom en treårig tjänstgöring vid tyska, engelska och belgiska järnverk. Efter hemkomsten var han 1937—1938 biträdande försäljningschef vid Aktiebolaget Motala Verkstad samt därefter t. o. m. 1941 försäljningschef för Aktiebolaget Ferroexport, Stockholm. Hjalte Wiberg studerade parallellt därmed till ingenjör samt avlade 1940 ingenjörsexamen. Är sedan 1942 anställd som ingenjör vid Flygförvaltningen.

HJALTE WIBERG

GUDRUN WIBERG

VALRAM SVEN WIBERG

född den 11 mars 1860 i Göteborg

död den 14 mars 1942 i Göteborg

Föräldrar: Truls Wiberg och Elna Svensson-Erlandsson.

Gift med

HULDA CHARLOTTA FLODIN

född den 6 juli 1864

dotter till fabrikören Gideon Nikolaus Rafael Flodin, född den 29 februari 1840, och hans hustru Maria Charlotta Engelbrektsson.

Barn:

Bertil Valram född den 15 november 1895

Arne Gideon ” ” 16 oktober 1897

Sixten Valram ” ” 26 juni 1899

Irma Hulda Maria ” ” 15 oktober 1902

En dag år 1864 lekte de två bröderna Theodor och Valram om 6 resp. 4 år vid kanten av den nu igenfyllda kanalen i Södra Allén. Som pojkar i den åldern ha för sed skulle givetvis även dessa ge sig ut på våghalsigheter. Över vattengraven ledde en enkel träbro, försedd med skyddsräcke. För att komma över till andra sidan fick Theodor idén att kliva över räcket och genom att hålla tag däri sidledes förskaffa sig över. Valram följde givetvis efter på äventyret. Hans små händer räckte dock icke till att ge ett tillräckligt stadigt grepp, varför han sedan han kommit en bit ut på bron, släppte taget för att spotta i båda händerna med resultat att han ögonblicket därefter plumsade i vattnet, där emellertid huvudet

VALRAM WIBERG

HULDA WIBERG

dök upp över vattenytan. Theodor fick tag i kalufsen och med ett stadigt grepp därom lyckades han hålla Valrams huvud över vattnet så pass länge, att äldre personer, som en god stund därefter passerade förbi, kunde rädda den lille.

Valram genomgick fyra klasser i Göteborgs Latinläroverk, där hans fader tjänstgjorde som lärare. Han har berättat, att hans fader, som hade en stark känsla för rättvisa, var ytterligt känslig för att hans barn icke skulle erhålla någon förmån av att han var deras lärare, vilket medförde, att de ansågo honom vara strängare mot dem än mot de andra barnen och helt olika som fader och som lärare.

En historia från sin skoltid, som Valram gärna berättade och som är i viss mån belysande för vad pojkar på den tiden kunde företaga sig, lyder ungefär så här:

"Magister X, som var känd för sin distraktion och som var en välmående man, hade av någon anledning ådragit sig sina elevers onåd och de hade beslutat spela honom ett spratt. En morgon när magistern nåddes sitt klassrum, hördes ej längre därifrån det sedvanliga bråket och slamret utan ett lugnt ihärdigt pluggläsande: Be_s, emp_s, ent_s, er_s, ge_s, ver_s, o. s. v. När läraren kommer in i rummet sitta alla pojkarna prydda med mustascher, men det var inga vanliga mustascher utan sådana som strålade i alla regnbågens färger, gröna, blåa, gula, röda. — "Vad i all världen skall detta betyda?" utropar magistern. Intet svar. "Se, svara då", säger han och knuffar till den närmaste eleven, som utan att se upp ger en knuff tillbaka och säger: "Tyst, du ser väl att jag läser, akta dig för magistern". — "Magistern, det är ju jag det". — "Tyst bara". — Alltnog, något svar fick han icke, och slutligen efter ett raseriutbrott skyndade han ut efter rektorn. Rektorn kom, men under tiden hade lärjungarna återtagit sitt normala utseende och gömt undan mustascherna. Rektorn förhör dem, men lärjungarna säga att magistern aldrig varit inne i klassrummet. Inför deras bestämda uppträdande blir läraren tveksam, får en mistänksam blick av rektorn, som så småningom avlägsnar sig. Lektionen börjar, magistern ser mycket betänksam ut och frågar efter en stund: "Snälla pojkar, sägen mig då uppriktigt, har jag icke varit här inne förut. Jag skall tiga med alltsammans bara I talen om det för mig." — Men pojk hjärtat var obevekligt och det förklarades bestämt, att så ej varit fallet.

Liksom alla i syskonskaran älskade Valram faderns lantgård Källeberg, där familjen brukade tillbringa sommaren. Många upptåg var han tillsammans med andra ungdomar med om därstädes, av vilka ett förtjänar att omnämnas. Fadern, som var en hjärtegod människa, hade alltid för sed att låta någon eller några av de mest behövande hyresgästerna i sitt hus på Kaponnnergatan 9 följa med till Källeberg som gäster över sommaren.

En av dessa var en gång en mamsell Möller. Efter dagens arbete och trött av värmen och maten tog hon en filt för att sova middag ute i gröngräset. Detta såg Valram och hans fantasi började arbeta. Han fick fatt i nål och tråd och smög sig fram till den intet ont anande sovande mamsellen och började tyst och stilla sy in henne i filten, varefter han lika ljudlöst avlägsnade sig för att tillsammans med de andra barnen beskåda resultatet. Det dröjde inte länge förrän paketet började röra på sig till

VALRAM WIBERG

stor fröjd för åskådarna och allt våldsammare blevo paketets rörelser och ropen inifrån filten, till dess att någon förbarmade sig över mamsellen.

Valram slutade skolan för att taga anställning vid postverket, där han blev e. o. postexpeditör 1878. För postala studier vistades han något år i England och Tyskland. År 1891 utnämndes han till postexpeditör i Stockholm. Därifrån flyttade han åter till Göteborg 1899 och blev 1903 föreståndare för ankommande avdelningen vid huvudpostkontoret i Göteborg. 1906 blev han föreståndare för postkontoret i Majorna i Göteborg (Göteborg 4). Vid omorganisationen 1909 utnämndes han till postmästare.

Han var i flera år ordförande i föreningen för de Högre posttjänstemännen i västra Sverige.

Han var en framstående filatelist och en av stiftarna till göteborgsavdelningen av Sveriges Filatelistförening. Frimärkssamlandet blev hans stora

hobby och sedan han blivit pensionerad fyllde det nästan helt hans tid. Sina märken älskade han och gladdes innerligen, när han lyckats komma över någon raritet och fick se sin samling växa allt mer.

En annan sak han fann stor glädje i var att dikta. När livet log emot honom eller när bekymmer och mörka tankar tryckte ner honom, sökte han i dikten en utlösning för sina känslor. Vid så gott som alla födelsedagar och andra högtider i släkt- och vänkretsen deklamerade han någon för tillfället nedskriven dikt, som alltid gjorde lycka. I yngre år sjöng han också gärna. Han hade ett utpräglat melodisinne. 1800-talets slagdängor hade han uppptecknade i en stor bok och det var en stor glädje för barnen, när han började sjunga därur.

Valram var en mycket snäll människa. Han hade en sällsynt stark känsla för sin familj och sin släkt och ansåg inga uppoffringar för stora för sina barn.

Han var en plikttrogen och mycket arbetsam människa. Den uppgift, han blivit förelagd i livet, använde han all sin kraft och mycken möda att fullgöra.

Han var en glädjespridare som få och hade den förmågan att även när livet syntes hårt och dystert kunna vara glad och muntra upp sin omgivning. Detta sinne följde honom livet igenom. Tre dagar före sin död, på sin 82-årsdag, då han till synes var fullt frisk och kry, hade han samlat sina släktingar kring sig på ett födelsedagsfirande, som beredde honom oändligt nöje att bestyra, och som han ordnat för att han önskade att man efter hans död skulle ihågkomma honom med glädje.

Han var en modest och förnöjsam man, som gladdes åt livets små glädjeämnen och därför även själv spred ljus och trevnad kring sig. I hans innersta återklingade väl de strofer av hans älsklingsdikt, som belysa hans livsinställning:

”Ja, hopp och förtvivlan och smärta och tröst
som solsken och regn bo i människans bröst.
Och löjen och tårar i jordlivets brus
De växla ibland oss som mörker och ljus.

En solglimt är livet. I dag glimmar röd
den ros, som i morgon är bleknad och död.
Och solglimten slocknar när natt faller på —
Ack, säg mig o människa, Vi yves du så?”

BERTIL VALRAM WIBERG

född den 15 november 1895 i Stockholm

Föräldrar: Valram Wiberg och Hulda Charlotta Flodin.

Gift 1923 med

ASTRID STRÖM

född den 11 juni 1894 i Västervik

Barn:

Vera Britt Charlotte	född den 23 januari	1924
Hans Bertil Valram	„ „ 9 september	1925
Astrid Margit Ragnhild Kristina	„ „ 2 mars	1927
Claes Åke	„ „ 11 mars	1931

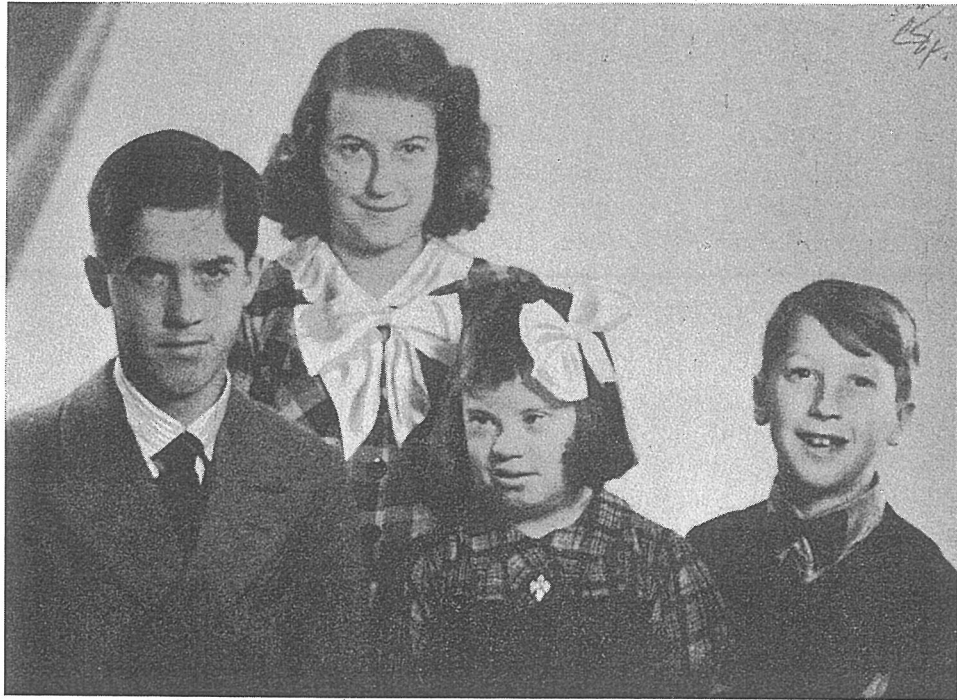
Bertil Wiberg, advokat i Falun, studentexamen vid Latinläroverket i Göteborg 1915, jur. kand. i Lund 1920, tingssittning i Tjusts domsaga i Gamleby 1920—1923, ledamot av Sverige Advokatsamfund, kapten i landstormen.

BERTIL WIBERG

ASTRID WIBERG

BERTIL OCH ASTRID WIBERGS BARN

ARNE GIDEON WIBERG

född den 16 oktober 1897 i Stockholm

Föräldrar: Valram Wiberg och Hulda Charlotta Flodin.

Gift med

DAGMAR ANNA MARGARETA ANDERSSON

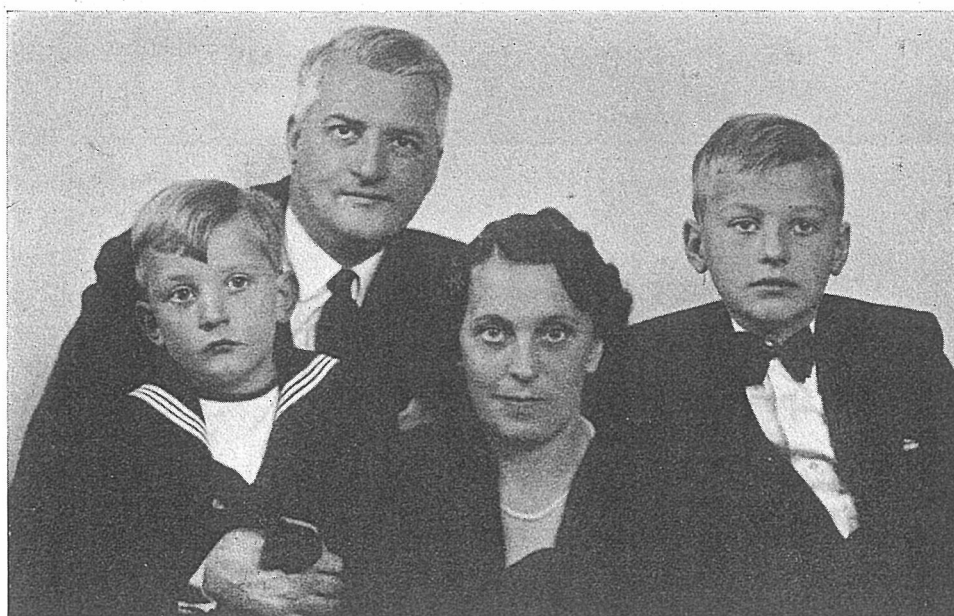
född den 21 augusti 1901 i Göteborg

Barn:

Leif Arne född den 30 juni 1934

Jan Anders „ „ 13 augusti 1937

Arne Wiberg, advokat i Göteborg, studentexamen vid Latinläroverket i Göteborg 1916, idrottsskölden vid Latinläroverket, jur. kand. i Lund 1921, tingsittning i Livgedigets domsaga i Strängnäs 1921—1924, anställd vid Köpmanbyrån i Göteborg 1924—1929, öppnade egen advokatbyrå 1929, ledamot av Sveriges Advokatsamfund, stadsfullmäktige i Göteborg 1934—1938. Landstormsofficer.

ARNE WIBERG MED FAMILJ

SIXTEN VALRAM WIBERG

född den 26 juni 1899 i Stockholm

Föräldrar: Valram Wiberg och Hulda Charlotta Flodin.

Gift med

ROSA VIOLA LINNEA JOHANSSON

född den 6 oktober 1902

Barn:

Ragne född den 25 januari 1929

Föddes i slutet av förra århundradet i Stockholm, varifrån jag cirka tre månader gammal överfördes till Göteborg — om detta nu berodde på att jag icke passade i Stockholm är mig obekant. I alla fall har jag icke några minnen från den tidens Kungl. huvudstad. Vid besök därstädes vid senare tillfällen har jag även till min sorg konstaterat, att huvudstaden glömt mig — ingen minnesplakett finnes anbragt på husväggen till Östermalmsgatan 43.

De första barndomsminnena har jag från Haga — icke Haga slott utan Göteborgs Haga — där jag hade att söka hävda mig mot två äldre bröder. Mera mindervärdig har jag väl icke känt mig än när min broder Bertil stoltserade omkring i 1:a-klassmössan på Västra Real och Arne gick i andra klass på Victoriaskolan. Trots detta gjorde jag dock så våldsamt motstånd mot familjens försök att även lära mig läsa och skriva, att lärarinnan och min broder Arne måste bära mig in i skolsalen den andra läsdagen i mitt liv. Sedan dess var jag avgjort misstänksam mot skolan.

SIXTEN WIBERG

ROSA WIBERG

Så småningom kom jag som god Wibergare in på Latinläroverket och ansåg mig hava nått lärdomens högsta tinnar och känt en fläkt av de eviga sanningarna den första gång jag läste latin. I stilla ensamhet på en bänk på Skansen Kronan njöt jag lärdomens vällust genom att deklinera mensa, mensae, mensam o. s. v. Med de latinska skolstilarna slappnade mitt intresse dock betydligt för romarspråket. I stället vändes min håg till allmän idrott och jag hoppade, sprang och kastade spjut väldeliga under

RAGNE WIBERG

de närmaste åren, så att jag t. o. m. ett år ståtade med tre göteborgsmästerskap för juniorer, trots att det var flera ungdomar än jag, som ställde upp i de olika tävlingarna.

Så kom studentåret med sitt pluggande och spikskorna lades på hyllan. I stället sprang jag såväl som halva klassen till kammarskrivare Stenfelt och tog privatlektioner i matematik — hans största bravad och stolthet tycktes vara att han lyckats få fram sex Wibergare till betyget AB i matematik i studentexamen — en tvivelaktig komplimang åt släkten i betraktande av det omåttliga skryt, som kammarskrivaren lade i dagen, då han relaterade detta faktum.

Min militära bana blev kort men lysande — efter 330 dagars vedermoder hade jag rättighet bära en vicekorprals guldgaloner.

På Handelsinstitutet fick jag under ett år lära mig mera nyttiga saker än under hela skoltiden i övrigt. Lärarna voro trots detta mycket vänliga och tillmötesgående och när det gällde att skaffa sig t. ex. a i franska, anmälde man sig till särskild tentamen i detta språk med den erfarenheten att läraren icke hade tid att anställa dylikt prov. Läraren ansåg sig

dock hava moralisk skyldighet att giva detta betyg. På grund härav och av en brinnande önskan att så fort som möjligt komma ut i det praktiska livet, lyckades jag tränga mig ut ur skolporten som nummer två till den ljusnande framtid på ett litet trävarukontor. Efter ett år kom jag till England hos en kolexportfirma, där jag i sex månader vid sidan av mina språkstudier och kontorsarbete åt fårstek, mosad potatis och vitkål var enda dag. Senare kom jag med Svenska Statens Handelsstudiestipendium på fickan till Frankrike — ett härligt land. Där såg jag under olympiska spelen 1924 Sverige slå Egypten med 5—0 i fotboll och Belgien med 8—0. Ack — gamla gyllene tider! I halvfransk skepnad med platt kubb och tvära skospetsar återkom jag till fosterjorden.

Nu är jag sedan 19 år anställd på Elektriska Svetsningsaktiebolaget i Göteborg, där jag är kamrer. Jag har en fru och ett barn — det tycker jag är lagom — tager sällan ut hela spritransonen och tippar icke, men anses ändock såsom god svensk, hoppas jag.

Sixten Wiberg

IRMA HULDA MARIA WIBERG

född den 15 oktober 1902 i Göteborg

död den 14 januari 1927 i Göteborg

Föräldrar: Valram Wiberg och Hulda Charlotta Flodin.

Gift med

TORVALD HAMMAR

född den 28 november 1891

Barn:

Gunvor född den 8 oktober 1924, studentexamen i Göteborg 1944

Torvald Hammar, köpman i Göteborg.

IRMA HAMMAR

GUNVOR HAMMAR